

[Erik Eriksen.]

om at være med, når de 3 partier udmærket og bedre selv kan klare det?

Set på denne baggrund er det dog vist meget rimeligt, at oppositionen siger: nu kan det være nok; nu må det være den højtærede forsvarsminister, der på normal vis udarbejder et forslag og fremsætter det til fri og åben behandling her i tinget; nu må den højtærede minister komme med et forslag, som han sagligt og politisk vil stå inde for. Det er jo ikke oppositionen, der vil den højtærede forsvarsminister noget ondt. Den højtærede forsvarsminister erindrer måske, at hans partifælle, afdøde statsminister Vilhelm Buhl, engang her i tinget til en politisk modstander sagde: frisk mod, Antonius, du har jo intet ondt bedrevet! Det kan vi gentage i dag: ministeren har intet ondt bedrevet, men den højtærede minister er ved at miste ansigt, fordi hans modstandere i regeringen har gjort ham bange eller i hvert fald hindrer hans bevægelsesfrihed.

Derfor er det, vi andre føler, at vi bliver misbrugt i forsvarsudvalget, misbrugt ganske enkelt for at dække den uenighed, der er inden for regeringen selv. Det er derfor, vi har bedt om at få dørene åbnet. Det er jo for øvrigt ligegyldigt, hvem man møder: når talen er om folketingets arbejde, bliver vi altid bebredt de mange lukkede døre i dansk politik.

Det har hele tiden stået mig klart, at når nu oppositionen tog det skridt at træde ud af forsvarsudvalget, ville vi få tillagt alle mulige motiver. Jeg mener, at jeg er en ret god kender af de politiske forhold, også herinde, og jeg havde regnet med, at når vi nu læste morgenbladene, ville der have stået, at nu var Erik Eriksen blevet underlagt de konservatives forsvarspolitik. Nu ser jeg til min forbavselse, at det er lige omvendt. Men bortset herfra var jeg klar over, at der ville blive tillagt os alle mulige motiver. Jeg har altså søgt at begrunde det skridt, vi har taget, og min begrundelse er den, at det ville have været tåbeligt at lade vore repræsentanter sidde og agere skjold for en regering, der var indbyrdes uenig. Vi kunne meget let til sin tid have fået det prædikat hæftet på os, at vi på dette område havde været mere naive end egentlig tilladeligt. Vi kunne have risikeret at få det

stempel på os, som Hørup engang satte på en naiv meningsfælle — jeg citerer efter hukommelsen —: den, der for enhver pris vil være sammen med en regering, han ellers er modstander af, er lige så slagtefærdig som den hanbi, der har gjort sin skyldighed.

Må jeg derefter gøre et par bemærkninger om tjenestetiden. Den har jo været genstand for adskillig omtale. Den tanke, som jeg herom har udkastet, har mødt en vis velvilje, ikke mindst hos den højtærede finansminister, men jeg har indtrykket af, at denne velvilje i hvert fald fra en enkelt side var af mere teoretisk art. Lad mig straks sige, at hvis denne tanke skal udvandes i sit økonomiske indhold, så bliver den noget helt andet, end jeg har tænkt. Lad det være sagt, at det er virkelighedsfjernt at gå ud fra, at man i vor tid kan få folk til at blive inde til en frivillig eftertjeneste uden at yde den betaling, der måtte gøre dette tillokkende. Det vil jeg gerne have fastslået. Jeg er meget imod, at man på dette område prøver at bygge noget nyt op på et grundlag, der hviler på en falsk idealisme.

Vi skal se realistisk på spørgsmålet, og gør vi det, kan man ikke være i tvivl om, hvorledes den værnepligtige ungdom vil reagere på dette tilbud. Jeg ved ikke, om den højtærede forsvarsminister vil gøre noget egentligt ved det, men i hvert fald kan der ikke ske noget, som på nogen måde kan genere forsvaret, ved at prøve det. Man kunne ganske enkelt prøve, hvor langt det er muligt at komme ad frivillighedens vej, og det, der så måtte mangle i, at man nåede til vejs ende, måtte man så nå ad værnepligtens vej. Det er så enkelt, at jeg tror, det er noget, vor ungdom rent umiddelbart vil forstå og anerkende.

Det ærede medlem hr. A. C. Normann var inde på, at vor hjemlige militærdebat var præget af det, han kaldte taktiske manøvrer og mistænkeliggørelse af det radikale parti. Det er egentlig modigt sagt af en radikal ordfører, hvis han med udtalelsen „taktiske manøvrer“ tænker på andre partier. Det håber jeg at jeg har sagt så tydeligt, at det ikke blot er noget, der er antydnet. Lige fra 1905 til i dag har det radikale parti i forsvarsspørgsmålet indtaget, hvad jeg vil kalde et bekvemlighedsstandpunkt. Jeg tror ikke, disse bekvemlighedsstandpunkt-